

Predikan av Solveig Högberg Söndagen före Domsöndagen 2023

Vaksamhet och väntan

Amos 8:9-12

Fil 3:20-4:1

Luk 17:20-30

Finns det liv efter döden?

Det har människor i alla tider funderat över.

Finns det en himmel, ett paradiset att leva vidare i?

Eller för den delen: hur är det med helvetet?

Sanningen är att ingen av oss med 100% säkerhet vet hur det är på andra sidan, när vi gått ur tiden.

Funderingarna och frågorna kring döden och evigheten blir kanske extra påträngande så här i tiden mellan Allhelgonahelgen och Domsöndagen.

Det finns de som säger att det fått en skymt av det som händer efter döden, man har sett en tunnel, ett ljus, något som är väldigt lockande. Man såg det i ögonblick av klinisk död, innan man fick lov att vända tillbaka till livet igen. Men ingen av oss har svaret på hur det exakt ska bli.

Jag hörde en man berätta om att han var övertygad om att döden och det som kommer därefter skulle överträffa allt han kunde tänka sig. Det skulle bli helt fantastiskt. Han var inte, så vitt jag vet, bekännande kristen. Men han längtade verkligen efter att dö. Hos honom fanns inget av tvivel eller rädsla.

Dock hade han ett problem och det var sorgen över att aldrig få möjligheten att berätta om detta storslagna som han var övertygad om att han skulle få vara med om.

Jag tänker att den här mannen säger två viktiga saker:

- Han berättar om en tillit till det som ska komma.
- Han längtade efter att få berätta om detta storslagna.

Vi vet inte exakt hur det blir. Istället för sanningar och fakta så bär de flesta av oss på ett hopp som bygger på de bibeltexter som försöker ge oss ett svar.

I många fall är hoppet så starkt att det blivit till en övertygelse och en förvisning.

Det är just det som är predikans ärende idag.

Vi kan få leva med tillit till det som ska komma utan att vi exakt kan beskriva hur det ska bli. Vi kan få leva med en övertygelse och förvisning redan nu.

Många försök, att förklara det kommande, har gjorts och gemensamt för dem alla är att man på ett mänskligt sätt försökt måla bilder av det som vi ännu inte kan se.

I uppenbarelseboken i Bibeln så talas om en stad byggd av ädelstenar, med gator av guld och pärlportar. Det talas om att det finns en källa med levande vatten. Jag tänker att det är en beskrivning av det allra bästa som man då kunde tänka sig. Men det är också en berättelse om det oförstörbara, ett budskap rakt in i en värld där så mycket är trasigt.

Kanske är det därför sången ”Pärleporten” är så älskad inte minst av de som vi kan benämna som utslagna. Man får bilder av något helt fantastiskt som väntar.

Nutida försök till att måla bilden av himmelriket hörde vi i en sång här i kyrkan för några veckor sedan, när Laila sjöng:

”Till en stad jag är på vandring, synden där är utanför. Livets träd står där i blomning, där som rosor aldrig dör. Där skall rosor aldrig falna, ingen frostnatt dem förstör. Till en stad jag är på vandring, dit där rosor aldrig dör.”

Naturligtvis är sången inspirerad av bibelberättelserna och den beskriver en längtan som är så stark hos nutidsmänniskan att den till och med, för några år sedan, med dansbandet Vikingarna blev en hit som länge låg på topplistorna.

Det handlar om att vara här och nu, samtidigt som vi är där och då.

Det handlar om att vara på tå; vara vaksam och beredd, samtidigt som det handlar om att vila i väntan på det som ska komma.

Hur gör vi det? Hur lever vi så?

Tilliten är viktig och tilliten föds i mötet.

Tillit till det som ska komma kan vi få i mötet med Jesus Kristus.

I den gammaltestamentliga läsningen, från Amos bok, hörde vi domsord mot dem som inte levde efter Guds ord och bud. Det är som om Amos vill säga till dem han riktar sig till att nu är Guds tålmod slut.

Genom Episteltexten fick vi i Filipperbrevet uppmaningen att stå fasta, för att inte hamna i samma situation som Amos samtid.

Att stå fasta handlar om att inte överge Guds ord och lita på att Jesus ska rädda oss.

I evangelietexten så uppmanar Jesus till vaksamhet och beredskap. För, trots allt, Guds tålmod är ännu inte slut.

När det gäller våra inre liv handlar det om att våga vila i tilliten. Att ha en sådan relation till Gud att vi, samtidigt som vi lever i vaksamhet och väntan, litar på att om vi vill vara vända mot Gud så får vi uppleva att han är vänd mot oss.

”Herre till dig får jag lämna allt som tynger min själ. Du har lovat att bördorna bära, du har lovat att vandra med”. Precis som vi tidigare i gudstjänsten sjöng.

Och vi sjöng vidare:

”Så tryggt att få tro att börnernas bro skall bära mig hela vägen hem.”

Ibland kan andra människors ord, sångers ord, hjälpa oss att formulera de svåra sanningarna.

Per Harlig skriver:

”Vila i din väntan. Stilla mötet sker. All din stora längtan Herren hör och ser.

Livet skiftar fort, kvävs av dödens hot. Herren skingrar rädslan; kornets hopp är stort. Framtiden väntar, vila i tro, kornet som nu slumrar snart börjar gro.”

Att leva i vaksamhet och väntan handlar alltså om att leva i en rak och ärlig relation till Jesus och inte ryckas hit och dit av dem som påstår sig sitta inne med sanningen och säger sig veta hur det är och kommer att bli.

Vilken dag himmelriket bryter in här på jorden kan ingen förutsäga men det kommer att bli överraskande för alla.

Minst lika överraskande som det blir för oss när vi ser hur det blev efter döden.

Så var det detta med att kunna eller inte kunna berätta vad vi varit med om.

Vi kommer inte att kunna berätta om hur vår övergång från detta livet till det som finns på andra sidan var.

Däremot så kan vi, redan nu, berätta om vår tillit, vårt hopp och vår tro.

Vi kan få berätta om att vi bygger tron på ett hopp som blivit till övertygelse och förvisning.

Jesus sa att himmelriket inte enbart handlar om det som finns därbortom som vi en dag ska få uppleva. Han sa också ”Guds rike är inom er”.

Det måste betyda att vi formas av Guds rike redan nu.

Guds rike färgar av sig på oss.

Guds rike är *inom oss*. Så nära är det. Det går inte att avgränsa så att man kan säga att det bara finns på ett visst ställe, i ett visst sammanhang. Nej, tron har med *allt* att göra därför att Guds rike är inom oss – ett rike som handlar om relation, en relation som vill påverka *allt*. Kristen tro och kristet liv hör alltså till *hela* oss och hela samhällsstrukturen.

När Jesus talar om Guds rike som något som är *inom oss* handlar det inte främst om något som kommer sen. Nej, Guds rike är *här och nu*. Så lyssna till din inre längtan! Upptäck vad du redan har. Se vad du redan är.

Kyrkofadern Augustinus av Hippo som levde på 3-400 talet efter Kristus sa ungefär så här: *Du, o Gud har skapat mig till Dig och mitt hjärta är oroligt tills dess det finner vila i Dig.*

Vi får alltså bejaka vår inre längtan efter det som är större. Vår egen längtan som ibland kan vara svårdefinierbar men som lockar och som kallar. Det är Gud själv som kallar, Gud själv som vill relation. Han vill bygga tilliten i dig/oss.

Guds rike finns där inom oss, men vi behöver och kan genom Bibelns ord, bönen och nattvarden fördjupa vår Jesusrelation så att vi i *allt* kan ge honom äran – genom *allt* det vi gör och säger i vårt liv. Evighetshoppet fogar oss samman.

Att ha Guds rike inom sig är att vara genomsyrad av Guds tröst och kärlek. Det betyder något och får konsekvenser. Vi får sträva efter att leva upp till det så att Guds rike blir synligt genom våra liv, så att människor

kan skymta Jesus när de möter oss.

Då har Guds rike färgar av sig på oss och vi kan färga av oss på andra.

Det är att leva i vaksamhet och väntan!

TROSBEKÄNNELSEN